

Arrest

nr. 232 938 van 21 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat L. RECTOR
J.P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2020 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 februari 2020 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar / vaststelling van de grens.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart op 26 oktober 2016 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 9 november 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 30 augustus 2017 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), bij arrest van 29 januari 2018 met nr. 198 866, verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoekster dient op 24 januari 2019 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal stelt op 27 maart 2019 de niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek vast.

1.3. Verzoekster en een man met de Nederlandse nationaliteit leggen op 12 augustus 2019 een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Turnhout. Na negatief advies van het parket weigert deze op 30 december 2019 de registratie van de wettelijke samenwoning in de registers.

1.4. De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 20 januari 2020 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing wordt op 21 januari 2020 aan verzoekster ter kennis gebracht.

1.5. Op 23 januari 2020 dient verzoekster een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. Dit volgend verzoek wordt op 5 februari 2020 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. De commissaris-generaal stelt hierbij ook als volgt:

“Ik breng de minister of zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdende met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

1.6. De gemachtigde van de bevoegde minister beslist op 10 februari 2020 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar / vaststelling van de grens. Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [M.A.G.]

voornaam: [H.S.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Somalië

Werd op 20/01/2020 , met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1° - 12°), en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 22/01/2020, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Betrokkene diende dit eerste volgend verzoek om internationale bescherming in binnen het jaar na de definitieve beslissing met betrekking tot zijn voorgaand verzoek om internationale bescherming.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit eerste volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 05/02/2020 werd hem deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. De verwijderingsbeslissing van 20/01/2020 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.09.2017 dat haar betekend werd op 10.09.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.09.2017 dat haar betekend werd op 10.09.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de verwijderingsmaatregel van 20.01.2020 een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend op 22.01.2020.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 22.01.2020. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Op datum van 20.01.2020 en op 23.01.2020 werd betrokkene medisch onderzocht in het centrum, uit dit onderzoek bleek dat betrokkene geen ziekte heeft die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]

1.7. Bij arrest van 18 februari 2020 met nr. 232 783 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 5 februari 2020.

In dit arrest stelt ook de Raad vast dat verzoekster “*niet aannemelijk [maakt] dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement*”.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid, in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk moet worden bevonden, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor wat betreft de bestreden maatregel tot terugleiding van verzoekster naar haar land van herkomst Somalië

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en op het eerste gezicht onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen.

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Zoals verzoekster aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet met het oog op een verwijdering van het grondgebied. Gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden terugleidingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"[...] Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoekster.

Verzoekster meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden:

Verzoekster onderhoudt al een hele tijd een relatie met de heer [M.O.]. Hij draagt de Nederlandse nationaliteit, doch is drager van een elektronische verblijfskaart van het type B.

Zij legden eerder al een verklaring wettelijke samenwoning af bij gemeente TURNHOUT. Deze aanvraag werd in eerste instantie geweigerd.

Thans vraagt de gemeente TURNHOUT echter om zich opnieuw aan te bieden bij hun diensten om het dossier te vervolledigen met de informatie van de zwangerschap.

Gelet op het feit dat verzoekster thans 2 maanden zwanger is van [M.O.], kan er immers geen redelijke twijfel meer bestaan over het feit dat zij een duurzame relatie hebben en een levensgemeenschap willen opstarten.

[...] Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, ten onrechte geen rekening houdt met de gezinssituatie van verzoekster.

Indien verweerster op zorgvuldige wijze had gehandeld, en verzoekster had gevraagd om stukken ter rechtvaardiging van haar zwangerschap en relatie dan had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat er geen reden is om verzoekster de toegang tot het grondgebied te weigeren.

3. Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen.

[...] De motiveringsplicht

1. Verder moet de gemachtigde zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (R.v.V., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. Verzoekster is van oordeel dat verweerster haar materiële motiveringsplicht schendt en wel op volgende wijze :

Nergens in de bestreden beslissing wordt verwezen naar haar zwangerschap en de duurzamen relatie met haar partner.

[...] Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog over te gaan tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten."

3.3.2.2. Voorafgaandelijk moet worden benadrukt dat in hoofde van verzoekster reeds op 20 januari 2020 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het is deze beslissing die maakt dat verzoekster op gedwongen wijze zal worden verwijderd van het gehele Schengengrondgebied, nu niet blijkt dat zij in een van de Schengenlanden enig recht op verblijf heeft. In dit bevel werd rekening gehouden met verzoekers verklaringen dat zij een duurzame relatie heeft met een Nederlandse man en dat zij intussen zwanger is. Verweerder stelde vast dat het dossier wettelijke samenwoning van verzoekster en haar voorgehouden partner door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Turnhout werd geweigerd. Nog stelde verweerder dat een intentie om samen te wonen niet automatisch recht geeft op verblijf.

Verder stelde verweerder vast dat verzoekster geen bewijzen kon voorleggen van haar zwangerschap en dat het bovendien nog maar een prille zwangerschap is die een verwijdering van het grondgebied niet verhindert. Verweerder motiveerde nog dat verzoekster in haar land van herkomst de nodige stappen kan ondernemen om de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten te verkrijgen. Om al deze redenen achtte verweerder artikel 8 van het EVRM niet miskend indien verzoekster in de huidige omstandigheden het Schengengrondgebied moet verlaten. Er blijkt tot op heden niet dat verzoekster stappen heeft gezet om in rechte tegen dit bevel op te komen, noch in uiterst dringende noodzakelijkheid noch in de gewone procedure. Ter terechtzitting geeft verzoekster ook niet aan reeds enige stap te hebben gezet om, of enige intentie te hebben om, het bevel van 20 januari 2020 aan te vechten.

De thans bestreden beslissing van 10 februari 2020 tot terugleiding naar / vaststelling van de grens wijst er enkel op dat voormeld bevel om het grondgebied te verlaten van 20 januari 2020, waarvan de uitvoerbaarheid was opgeschort ingevolge verzoeksters volgend verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig artikel 52/3, § 3 van de Vreemdelingenwet terug uitvoerbaar is geworden en houdt verder in dat verzoekster zal worden teruggeleid naar haar land van herkomst Somalië. Er wordt, rekening houdende met de uitkomst van de verschillende verzoeken om internationale bescherming van verzoekster en nu niet blijkt dat zij medische problemen heeft, aangegeven dat niet blijkt dat zij in dit land zal worden blootgesteld aan behandelingen of straffen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster betoogt dat zij in België een duurzame relatie, en dus een gezinsleven, heeft met een Nederlandse man die hier verblijfsgerechtigd is. Zij erkent dat de registratie van de wettelijke samenwoning tussen haar en deze man door de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand werd geweigerd, maar wijst erop dat zij intussen twee maanden zwanger is en is van mening dat dit alsnog het duurzame karakter van de relatie aantoont.

Verzoekster houdt ten onrechte voor dat het door haar ingeroepen gezinsleven met een Nederlandse man en haar zwangerschap niet in rekening zijn gebracht in het kader van de terugkeerprocedure. In het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 januari 2020 is rekening gehouden met verzoekers verklaringen dat zij een duurzame relatie heeft met een Nederlandse man en dat zij op dat ogenblik één maand zwanger was. Verweerder stelde vast dat het dossier wettelijke samenwoont van verzoekster en haar beweerde partner door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Turnhout was geweigerd. Nog stelde verweerder dat een intentie om samen te wonen niet automatisch recht geeft op verblijf. Verder stelde verweerder vast dat verzoekster geen bewijs kon voorleggen van haar zwangerschap en dat het bovendien nog maar een prille zwangerschap is die een verwijdering van het grondgebied niet verhindert. Verweerder was van mening dat verzoekster in haar land van herkomst de nodige stappen kan ondernemen om de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten te verkrijgen. Om deze redenen achtte hij artikel 8 van het EVRM niet miskend indien verzoekster in de huidige omstandigheid het Schengengrondgebied moet verlaten. Door geen stappen te zetten om in rechte op te komen tegen deze beslissing geeft verzoekster niet aan dat zij niet akkoord kan gaan met deze beoordeling. Zoals reeds aangegeven, de omstandigheid dat verzoekster in de huidige situatie het Schengengrondgebied dient te verlaten vloeit in de eerste plaats voort uit het eerdere bevel van 20 januari 2020, eerder dan uit de thans voorliggende beslissing die enkel de grens vaststelt waarnaar zij zal worden verwijderd. Verzoekster geeft ook niet aan dat haar situatie tussen 20 januari 2020 en het nemen van de bestreden beslissing op 10 februari 2020 nog is gewijzigd waardoor enige nieuwe beoordeling door het bestuur zich opdrong. Zoals gezegd lag bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 januari 2020 zowel de relatie als de zwangerschap reeds voor en werden deze elementen in rekening gebracht.

Indien verzoekster niet akkoord is met de gedane beoordeling kwam het haar toe op te komen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 januari 2020. Verzoekster maakt in deze omstandigheden niet aannemelijk dat in de thans voorliggende beslissing nog enige nieuwe afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM zich opdrong.

Voor zover nodig, wijst de Raad erop dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ("*lawful and genuine marriage*", zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van "*oprechtheid*" kan naar analogie worden gesteld voor een de facto relatie. Verweerder merkte correct op dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning tussen verzoekster en haar Nederlandse partner weigerde, na een negatief advies van het parket, omdat deze minstens in hoofde van een van de betrokkenen niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. In het licht van dit gegeven, en waar niet blijkt dat deze beslissing intussen werd herroepen dan wel vernietigd, toont verzoekster op het eerste zicht niet aan dat het kennelijk onredelijk is van het bestuur om te oordelen dat een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM niet of onvoldoende blijkt, minstens niet blijkt dat actueel enige positieve verplichting rust op België om verzoekster toe te laten tot een verder verblijf en van haar niet kan worden verwacht om de vereiste stappen voor het bekomen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten vanuit haar herkomstland te doen. Te meer waar verzoekster op het ogenblik van haar aanhouding geen bewijzen van een zwangerschap kon voorliggen en zelfs als blijkt dat verzoekster zwanger is er actueel geen zekerheid bestaat over wie de vader is van het ongeborn kind.

Er kan worden aangenomen dat verweerder in ieder geval een zekere belangenafweging heeft gemaakt door te stellen dat, voor zover verzoekster daadwerkelijk zwanger is, het nog maar een prille zwangerschap betreft die een repatriëring niet in de weg staat en erop te wijzen dat verzoekster bij een terugkeer vanuit haar herkomstland de nodige stappen kan zetten tot het verkrijgen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Verzoekster toont inderdaad niet aan dat zij vanuit haar herkomstland haar belangen in het kader van eventuele verdere procedures in België niet kan laten behartigen door haar advocaat en eventueel haar voorgehouden partner en dat zij vanuit dit land ook niet de nodige visum- of verblijfsaanvragen kan richten tot verweerder, zoals in geval de wettelijke samenwoonst na beroep alsnog mag doorgaan. Er blijkt niet dat verzoekster vanuit haar herkomstland niet in contact kan blijven met haar advocaat en partner en evenmin dat haar partner, die geboren is in Somalië, haar eventueel ook niet kan komen bezoeken. Verzoekster heeft in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming ook aangegeven dat zij nog kinderen heeft in haar land van herkomst. Volgens de door verzoekster zelf verstrekte gegevens heeft zij drie kinderen geboren in respectievelijk 2012 en 2013 die bij haar zus in Somalië verblijven. Verzoeksters belangrijkste gezinsbelangen situeren zich dan ook eerder in het land waar haar nog jonge kinderen verblijven. Er blijkt in deze omstandigheden niet dat verzoeksters verwijdering naar haar land van herkomst in de huidige omstandigheden haar gezinsbelangen disproportioneel benadeeld.

In zoverre verzoekster tenslotte nog stelt dat de stad Turnhout vraagt dat zij zich opnieuw aanmeldt met informatie over haar zwangerschap, vindt dit geen of onvoldoende steun in de voorgelegde stukken. Verzoekster legt een brief van de stad Turnhout van 17 januari 2020 voor in het kader van een inschrijvingsprocedure. Hierbij wordt verzoekster verzocht om, voor een verblijfsvergunning, het bewijs van een duurzame relatie over te maken en, voor het rijksregister, een geboorteakte over te maken. Er blijkt niet dat hierbij specifiek wordt gevraagd naar bewijzen van haar zwangerschap. De gevraagde geboorteakte lijkt eerder te slaan op verzoeksters persoonlijke geboorteakte. Dit betoog kan geen afbreuk doet aan hetgeen voorafgaat.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.3.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze onder meer voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Nu inzake de ingeroepen duurzame relatie met een Nederlandse man en de zwangerschap van verzoekster reeds werd gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 januari 2020, de thans voorliggende beslissing enkel inhoudt dat verzoekster naar haar herkomstland Somalië zal worden teruggeleid en niet blijkt dat verzoeksters situatie sinds 20 januari 2020 wezenlijk is gewijzigd, blijkt niet dat in de bestreden beslissing nog enige bijkomende motivering omtrent het voorgehouden gezinsleven diende te worden opgenomen. De scheiding van de partner in België is in de eerste plaats het gevolg van het bevel van 20 januari 2020. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

3.3.2.5. Zoals reeds werd aangegeven, houdt verzoekster onterecht voor dat in het kader van de huidige terugkeerprocedure geen rekening is gehouden met het door haar ingeroepen gezinsleven. Tot op de terechtzitting blijkt niet dat verzoekster is opgekomen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 januari 2020 waarin het door haar ingeroepen gezinsleven werd beoordeeld, of zij hiertoe enige intentie heeft. Ondanks het op dat ogenblik niet voorliggen van een bewijs van zwangerschap heeft verweerder ook verder gemotiveerd voor zover een zwangerschap wel degelijk moet worden aangenomen, zodat ook geenszins blijkt dat verzoekster enig belang heeft bij het aanvoeren dat haar ten onrechte niet om bewijsstukken van haar zwangerschap werd gevraagd. Verzoekster toont niet aan dat enig concreet gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht of dat verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissing onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op het eerste zicht niet.

3.3.2.6. Er dient te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, wordt aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

I. CORNELIS